

crucem, & in cruce mortem suscepit, eadēque fungi, dum, quod in ultima cum suis cœna instituit, incruentum quotidie per ministros Sacrificium offert, *Sacerdos in æternum*. Qui ab utroque (Lælio & Fausto) Sociniani audiunt, contendunt Christum Sacerdotem non fuisse, antequam in cœlos ascenderet, Christi mortem non fuisse Sacrificium, sed viam quandam ad illud peragendum in cœlis. DD. protestantes (tam qui se Evangelicos inaniter jactant, quàm qui Reformatorum nomine passim veniunt) Christo Sacerdotale officium etiā in terris non abnuunt, sed Christo Deo, non Homini, aut Homni, non Deo, aut secundum utramque naturam illud competere volunt; Christum Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech pluribus de causis dici non inficiantur, ob similitudinem autem rei oblatæ talem esse præfractè negant.

III. Quam verò absque fundamento dogmatizent DD. adversarii, quàm inconcussum suo nitatur pondere dogma Catholicum, triplici hujus Dissertationis capite Deo juvante dabimus. C. 1. Christum in terris Sacerdotem exhibebit adversus Socinianos. 2. Sacerdotalem Christi Hominis dignitatem explicabit. 3. Christum Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech à similitudine rei oblatæ demonstrabit.

C A P U T I.

Christus Sacerdos adhuc in terris semetipsum hostiam & Sacrificium pro peccatis nostris in cruce sponte obtulit.

IV. Sacerdotes eo potissimum consilio constitutos esse, ut Sacrificia offerant pro expiandis populi delictis omnium penè gentium notio testatur; ipsèque ad hunc sensum Apostolus asserit Hebr. 5. *omnis Pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in iis, quæ sunt ad Deum, ut offerat dona & Sacrificia pro peccatis*. Christum esse à Deo constitutum Sacerdotem post figuras V. T. apertissimè loquitur Epistola Paulina ad Hebr. cap. 6. v. 6. cap. 7. v. 27. c. 8. v. 11. aliter sentientes anathematizat Conc. Ephes. anathematismo sive Canone 10. Quid nunc sociniani, inter quorum perversa dogmata ex præcipuis est, Christum non verè satisfecisse pro nobis, nec nos præstità loco nostrî satisfactione redemisse; quoniam ex agnito Christi Sacerdotio veritatem præstitæ ab eo loco nostrî satisfactionis vehementer adversum se roborari

roborari persciant, effugia quærunt, errores erroribus cumulant, Christum non mortalem olim in terris, sed nunc gloriosum in cœlis Sacerdotem confingunt, ibique interpellando pro nobis eum duntaxat hoc munus exercere comminiscuntur. Præcluso inani effugio commentitia Socinianorum redemptio suâ simul sponte evanescet.

V. Contendimus itaque Christum Sacerdotem adhuc mortalem, semetipsum hostiam & sacrificium pro nobis obtulisse. Duplici hoc momento effectum damus, negativo uno, altero positivo. Sacerdotalem aut dignitatem aut munus negandi Christo mortali, adstruendi duntaxat in cœlis gloriato nulla cogit necessitas: quæ enim illa, nisi ne cogantur veritatem satisfactionis Christi asserere? Hanc verè talem non esse prius probandum est. Nulla etiam suadet aut compellit autoritas, quænam enim? Ad varia Pauli effata appellant, sed ut, quàm temerè, pateat, audiamus appellantes.

VI. Hebr. 2. v. 17. *Christus debuit per omnia fratribus similari, ut misericors fieret, & fidelis Pontifex ad Deum.* Debuit ergo, inquiunt, prius mori, antequam Pontifex fieret; neque enim ante per omnia similis nobis dici potest. At nunquid per omnia similabatur nobis, quando immortalis induit mortalitatem nostram? Finge servum tibi fuisse morigerum, industrium, fidelem &c. hoc morte sublato rogas amicos, alium ut tibi servum procurent, inquiris ipse; sed alium recusas quàm priori per omnia similem: Mortuum ergo servum procurari tibi postulas; neque enim nisi jam mortuus priori per omnia similis secundum te esse poterit. Nonne dum servum per omnia priori similem cupis, similem moribus, industriâ, ac fidelitate desideras, qui sua tibi obsequia præstare utiliter valeat? Non docet Apostolus l. c. quando Christus Pontifex factus fuerit, sed qualis fuerit, *misericors & fidelis, fratribus per omnia similis*, similis similitudine naturæ, ut pati posset, similitudine infirmitatum, ut *tentatus per omnia pro similitudine absque peccato compati possit infirmitatibus nostris.* Hebr. 4. v. 15. Similis nobis; ut liberaret eos, qui timore mortis per totam vitam obnoxii erant servituti c. 2. v. 15. & quomodo liberaret? *Ut per mortem destrueret eum, qui habebat mortis imperium, id est, diabolum.* En! ut verba Apostoli præcedentia explicent posteriora, & apertè ostendant Christum Pontificem jam ante mortem.

VII. Audiamus iterum: Hebr. 8. v. 4. *Si esset (Christus) super terram, nec Sacerdos esset.* Quomodo ergo Christus Sacerdos ante mortem

mortem? Repono: omnino erat Sacerdos ante mortem & supra terram, sed non terrenus, non legalis, quales erant Sacerdotes Levitici; cum esset de Tribu Juda. Unde post verba relata mox subditur: *cum essent, qui offerrent secundum legem munera, qui exemplari & umbra serviunt caelestium* v. 5. ab his distinguit Apostolus Christum, qui erat Sacerdos altioris ordinis, constitutus singulariter à Deo, *qui non per Sanguinem bircorum, aut vitulorum, sed per proprium sanguinem introivit in Sancta (caelum) aeternam redemptione inventa.* cap. 9. v. 12. Ad haec dixerat Paulus c. praecedente Christum Sacerdotem *in aeternum.* hic subdit: *Si esset (mansisset) super terram (terrenus Sacerdos) nec (nequidem) Sacerdos esset Levitici ordinis.* Denique duo distingui in Sacrificiis illis legalibus possunt, victimae nimirum mactatio seu immolatio extra Sancta Sanctorum, & ejusdem victimae Sanguinis intra Sancta Sanctorum à Summo Pontifice coram arca foederis representatio. Imago haec erat Sacrificii quondam à Christo offerendi; igitur si Christus post oblatam in cruce hostiam in caelum ceu Sancta Sanctorum non introivisset, *ut appareret vultui Dei pro nobis* c. 9. v. 24. Sed mansisset in terris, defectura fuisset Sacerdotio Christi pars illa praesignata in ingressu Pontificis intra velum, & sic nullum adhuc, seu mancum dici potuisset Sacerdotium Christi.

VIII. Ad c. 5. v. 5. recurrunt; Christus non *semetipsum clarificavit, ut Pontifex fieret, sed qui locutus est ad eum: Filius meus es tu, ego hodie genui te.* Posteriora haec, inquit, verba de Christi à mortuis resurrectione intelligenda constat ex Act. 13. v. 33. consequens proinde est Christum non ante resurrectionem Sacerdotali dignitate inclaruisse. Sed quis non videt fluctus feri maris despumantis confusiones suas. Ep. Cath. Jud. Christum Sacerdotem constitutum ab eo, qui dixit ei: *Filius meus es tu,* legitur: tum primò factum fuisse, quando hoc dictum fuit, non asseritur. Nempe authorem Sacerdotii Apostolus manifestat, quo tempore ceperit Sacerdotium Christi hic loci non designat. Ita aliqui. At nunquid de Christo jam in transfiguratione dictum fuerat. Matth. 17. v. 5. *Hic est Filius meus dilectus?* Imò cum baptizaretur in Jordane. Matth. 3. v. 17. quin & ab ipso conceptionis exordio. Luc. 1. v. 32. Angelus eum Filium Altissimi vocandum nunciat. De eodem tempore Apostolum intelligit S. Chryl. hom. 13. in epist. ad Hebr. quando ex verbis citatis ita concludit: *Factus est Sacerdos, quando carnem suscepit.* Apostolo praeluxerat David Psal. 109. *ex utero ante luciferum genui te,* quod explicat S. August. in eundem

eundem Psal. sequentibus : *ex utero virginali, ex utero, quo masculus non accessit. . . . ad hoc enim natus, ut esset Sacerdos.* Dicant adversarii tunc Christum factum Sacerdotem, quando verba relata primò dicta sunt ei, & annuemus; sed hoc post resurrectionem primò factum non esse vidimus.

IX. Non plus roboris habent, quæ coacervant ex c. 7. v. 26. c. 10. v. 5. c. 7. v. 25. priore loco c. 7. Christus Pontifex dicitur *excelsior cælis factus.* Non abnuo, sed Pontificem in cælis factum nego; nec asserit Apostolus. Summum Judæorum Pontificem intrasse quot annis Sacro expiationis die in Sancta Sanctorum novimus, num inferes ante hunc ingressum Pontificem non fuisse? C. 10. mentio fit oblationis à Christo factæ. Neque hoc abnuo omnino; sed audiamus verba: *Ingrediens in mundum dicit: hostiam & oblationem (legalem V. T.) noluisti, corpus autem aptasti mihi. . . . tunc dixi: ecce! venio: Hinc oblationem arguis, actum Sacerdotii.* Quando hunc exercuit? *Ingrediens in mundum: non in cælum. Corpus autem aptasti mihi:* num hoc post resurrectionem? quæso, ubi erant Sociniani, quando hinc pro Sacerdotio Christi in cælis modò inchoato argumentum desumere voluerunt, in mundo, an extra illum, certè sine fronte, sine ratione fuisse dixerò. *Sed hostiam & oblationem noluisti.* Hæc abrogata fuere post Christum in cælos assumptum. Ita est, completivè tunc; inchoativè & de jure jam in ingressu Christi in mundum abrogata fuisse vix quisquam inficiabitur. Ultimo loco: Christus (dicunt), in cælis etiamnum se offerre adstruitur. Verùm de interpellatione Apostolus loquitur, non de oblatione. Oblatio in cruce facta est, interpellatio fit in cælo.

X. Dispellendo hætenus adversa abunde, opinor, ostendimus, nihil esse præsidii Socinjanis in Apostolo, ac proin nullam esse auctoritatem, quæ Sacerdotis cum veritate titulum Christo non in terris, sed unicè glorioso in cælis competere evincat. Atque sic negativè, ut loquimur, dogma Catholicum de Christi in terris Sacerdotio demonstratum dedimus, superest positivis nunc idem argumentis stabiliamus. Plura suppetunt, nonnulla paucis perstringemus.

XI. Ac primò quidem præter ea, quæ jam insinuavimus, ipsum Christi nomen Sacerdotium sonat, Christus enim ab unguento dicitur, quo delibutus in Sacerdotem est; ergò ut à primo ortu Christus est, ita ab ortu Sacerdos est: enimverò ut Christi nomen non perfunctorium, sed substantivum & hypostaticum est, ita Sacerdotium non velut

honoris & dignitatis accessio obtigit, sed tanquam substantiva proprietas est & Personæ germen singulare; cæteris superfunditur in vicem adscititiæ dignitatis oleum, quo Sacerdotes & Christi efficiuntur; at Christo istud ipsa Divinitas Verbi est: itaque nec puncto quidem temporis est, quin Sacerdos sit, cùm eodem unguento substantiali & hypostatico & Christus, & Sacerdos perficiatur. Oleum, quo Sacerdotes inungebantur in lege V. ex S. Aug. lib. 13. contra Faust. c. 15. mysticâ significatione Christum adumbrabat: num Christus, cujus vel umbra Sacerdotes creabat, Sacerdos aliquando non fuit? rectè S. Cyrill. Hieros. Catech. 10. de Christo: *Vocatur duplici nomine: JESUS propter saluationem, & Christus propter Sacerdotium, quo fungitur.* Nec minùs præclare Theodoret. Epist. 146. *Idem ante sæcula Filius erat unigenitus, & Deus Verbum: post incarnationem verò & JESUS & Christus appellatus est, ex rebus vocabula desumens: JESUS quippe interpretatur Salvator, . . . Christus verò appellatus est tanquam Spiritu S. secundum hominem unctus, & factus Pontifex noster.* Quis dubitat Christum Spiritu S. repletum ob ortu suo? Neque tunc functio Sacerdotalis de erat; jam tunc dicebat: *ecce venio, ut faciam Deus voluntatem tuam.* Hebr. 10. v. 9. & c. 5. v. 7. *in diebus carnis suæ preces supplicationesque non pro se duntaxat, sed pro nobis etiam Patri offerebat.*

XII. Quod nomen Christi sonat, & Davidis, & Pauli testimonio comprobatur: ab utroque Christus *Sacerdos secundum ordinem Melchisedech* prædicatur. Nunquam *Melchisedech* nisi Sacerdos memoratur, nec de eo quidquam, nisi quod ad Sacrificium ejus pertineat, sacris literis proditum est: hinc S. Cyrill. Hieros. Catech. 11. cùm *Melchisedech* Sacerdotem typicum dixisset, de Christo subdit: *Semper Sacerdotii dignitatem habuit.* Et ex quocunque capite utriusque Sacerdotii similitudinem duxeris nunquam in cælo potiùs, quàm in terris Christum Sacerdotem secundum ordinem *Melchisedech* invenies. Nos utrobique assimilatum statuemus c. 3. hujus Dissertationis.

XIII. Sed quoniam cruentum præprimis Christi in cruce Sacrificium ab adversariis impugnatur, ad hujus veritatem plenius comprobendam, progredimur, quâ stabilità Christi in terris Sacerdotium in aprico erit. Ab umbris est figuris ordimur: *umbram enim habens lex futurorum.* Hebr. 10. v. 1. præfigurabat & suis ceremoniis, & Sacrificiis etiam cruentis, Christum ejusque Sacrificium pro redemptione humani generis offerendum. De Sacrificiis legalibus S. Aug. L. 18. contra Faust.

c. 6. etiam in his figuræ nostræ erant Illarum figurarum Christus veritas est, cujus Sanguine redempti, & mundati sumus. Lib. 20. cont. eund. c. 13. Sacrificia illa vocat prædicamenta (præviè datas figuras) venturi unius verissimi Sacrificii, quod pro peccatis omnium credentium offerri oporteret, & paulo post apertius: Hebræi autem, inquit, in victimis pecorum, quas offerebant Deo multis & variis modis prophetiam celebrabant futuræ victimæ, quam Christus obtulit. Christus itaque in cruce pro salute nostra moriens antitypus erat Sacrificiorum legalium, quorum plurima saltem piacularia fuisse, & expiatoria, notius est ex Levit. Cap. 4. 5. &c. Numer. 6. 16. &c. quàm ut verba recitare necesse videatur. Fatemur quidem, antiquas illas victimas, per se vim non habuisse peccata auferendi, justitiæ Divinæ satisfaciendi, veramque sanctitatem conferendi, quin cum Apostolo. Hebr. 10. v. 4. & 10. confitemur impossibile esse sanguine taurorum & hircorum auferri peccata: nihilominus inquinatos sanctificabant ad emundationem carnis. Hebr. 9. v. 13. & vel hinc figuræ tantùm erant venturi unius verissimi Sacrificii, quod pro peccatis omnium offerri oporteret, ut, sicut per hostiarum illarum sanguinem abstergebatur inquinamentum carnis, ita per Sanguinem Christi detergi labem peccati, doceremur: ablatio proin immunditiæ legalis, vel relaxatio pænæ, quam per modum conditionis operabantur illa Sacrificia, veram peccatorum nostrorum expiationem per Christum designabat, mactatio verò animalium, & effusio Sanguinis pecudum per Sacerdotem facta & adipis crematio mortem Christi in cruce figurabant. Mors igitur Christi Sacrificium erat, antiquis illis Sacrificiis præfiguratum, & Christus in cruce adhuc mortalis semetipsum pro peccatis nostris Sacrificium obtulit idem Sacerdos, ut loquitur S. Ambros. L. 3. de Fid. c. 5. idem & hostia.

XIV. Negant Sociniani omnia V. L. Sacrificia Christum aut ejus Sacrificium adumbrâsse præter solenne illud & anniversarium in die expiationum offerri solitum, Lev. 16. Dato hoc, non concesso, quid sequitur? ergo nullum fuit Sacrificium Christi in terris: Nonne potius inferri oportuit, aliquod fuisse Christi in terris Sacrificium sive uno sive pluribus in lege adumbratum. Sed Augustinum audiant cit. L. 18. cont. Faust. Christus, inquit, in figuris eloquiorum Divinorum & taurus dictus est, propter virtutem crucis, cujus cornibus impios ventilavit, & aries propter innocentiae principatum, & hircus propter similitudinem carnis peccati, ut de peccato damnaret peccatum: & si quod aliud Sacrifi-

cii genus expressius commemoraveris, Christum prophetatum esse monstrabo, attende, cui contradicas; cum Apostolo ex Apostolo 1. Cor. 5. v. 6. dico, omnia hæc figuræ nostræ fuerunt. Reponunt iterum; mortem Christi præparationem fuisse ad Sacrificium in cælis offerendum; non ipsum Sacrificium. At ecce! ut denuo mentitur iniquitas sibi. Sacrificia animalium antiqua figuræ erant *victimæ*, quam Christus obrulit, Aug. cit. ubi victima in cælo? figuræ cruentæ cruentum fore portendebant Christi Sacrificium; an tale in cælo Christus offert *semper vivens ad interpellandum pro nobis?* Hebr. 7. v. 25. interpellatio illa Sacrificii præteriti exhibitio, fructuum ejus applicatio, non Sacrificium est, neque hoc vel simili oblationis aut hostiæ nomine appellatum legimus. Sacrificium Christi in lege figuratum expiatorium esse oportebat peccatorum nostrorum, hæc oblatione & Sanguine Christi expiata esse non semel asserunt Sacræ literæ, nullibi interpellatione. Et si Christus interpellando pro nobis Sacerdotis officio fungitur in cælis, cur orando pro nobis in terris eodem functus fuisse negatur? Contendunt demum impiissimi homines, Christum hominum peccata expiâsse non oblato in satisfactionem loco nostri lytro, sed merè exemplariter, aut declarativè, atque ita, ut mors, quam Christus subiit, conditio duntaxat fuerit, sine qua remissio peccatorum data non fuisset, minimè verò Sacrificium Christi peccatorum nostrorum fuisse expiatorium. Verùm contradicit, qui ait Matth. 20. v. 28. *Filius hominis venit dare animam suam redemptionem* (græcè *pretium*) *pro multis.* Nunquid hoc sensu Christus etiâ vitâ suâ, miraculis & doctrinâ peccata nostra expiâsse dici poterit? quod nusquam legitur: nunquid & iis, qui antè mortem oppetiêre, quàm is in carne appareret, exemplum præbuit? & quid tandem mors Christi habuit præ victimis legalibus, meris umbris & figuris?

XV. Sed Paulum audiamus; veritatem in lege solummodo adumbratam, ab eo in plena luce positam intueamur. Eph. 5. v. 2. *Tradidit*, inquit, *semetipsum pro nobis oblationem & hostiam Deo.* Traditum autem propter delicta nostra ad mortem indicat. Rom. 4. v. 25. Epistolâ ad Hebr. fere totâ commendat excellentiam Sacerdotii Christi supra Aaronicum & Sacrificii supra legalia, nec unquam aliter docet, quàm Christum in cruce obrulisse semetipsum hostiam & Sacrificium pro peccatis nostris. Cap. 7. v. 27. docet, Christum sufficienter expiâsse peccata

peccata nostra se ipsum offerendo semel : *Hoc autem fecit semel se ipsum offerendo.* Idem repetit cap. 9. v. 26. *nunc autem semel, . . . per hostiam suam apparuit.* c. 10. v. 10. eodem modo loquitur : *Sanctificati sumus per oblationem corporis Christi semel.* at ubi hæc hostia semel oblata nisi in cruce, nequaquam verò in cælo, ut perperam autumat sæx adversaria? in cælo semper vivit ad interpellandum pro nobis : Ait quoque Apostolus cap. 9. cit. si Sacrificium Christi sæpius repetendum fuisset, eum sæpius debuisse pati : *neque ut sæpe offerat semetipsum. . . aliàs oportebat eum frequenter pati.* tunc ergo Sacrificium semetipsum obtulit, quando passus fuit; Christus verò Rom. 6 v. 9. *resurgens ex mortuis jam non moritur, mors illi ultra non dominabitur.* audi iterum, in consummatione sæculorum ad destitutionem (alii legunt : ad destructionem) peccatorum per hostiam suam apparuit. In qua consummatione sæculorum? nimirum in plenitudine temporis. Gal. 4. v. 4. *in finibus sæculorum* 1. Cor. 10. v. 11. *in novissimis diebus.* Isa. 2. v. 2. quibus nominibus tempus Salvatoris indicatur. Et in hoc quando? ad destitutionem vel ad destructionem peccatorum. Quando hæc facta est? quando Christus 1. Petr. 2. v. 24. *peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum.* Coloss. 2. v. 27. *Delens, quod adversus nos erat, chirographum, quod erat contrarium nobis, & ipsum tulit de medio, affigens illud cruci.* Demum se obtulit, quando per hostiam suam apparuit: gloriosus in cælo non apparet amplius, quin ut c. 10. v. 12. dicitur, *unam pro peccatis hostiam offerens (græcè postquam obtulit) in sempiternum sedet in dextra Dei.* S. Augustin. Serm. 130. de tempore in verba Apostoli 1. Cor. 5. v. 7. ita pro re nostra loquitur : *Pascha nostrum pro nobis immolatus est Christus.* Et ubi immolatus est? dicitur in altitudine crucis *Novum est altare Sacrificii hujus, quoniam & immolatio nova & admirabilis, ipse enim & hostia erat & Sacerdos* Ex eodem fonte hausit S. Leo M. quod Serm. 8 de pass. dicebat : *Siquidem pascha nostrum, ut ait Apostolus, immolatus est Christus, qui sc novum & verum reconciliationis Sacrificium offerens Patri, non in templo, cujus jam erat finita reverentia, non intra septa civitatis, ob meritum sui sceleris diruendæ, sed foris & extra castra crucifixus est, ut veterum victimarum cessante mysterio nova hostia novo imponeretur altari, & crux Christi non templi esset ara, sed mundi.* Jure igitur usurpamus hic adversus Socinianum quemcunque, dictum S. Aug. contra Faust. Manichæum N. XV. allatum : *Attende, cui contradicas : cum Apostolo ex Apostolo dicimus,*

dicimus, Christum in cruce semetipsum hostiam & Sacrificium obtulisse.

XVI. Christi in cruce Sacrificium unice & verè expiatorium, verè ac propriè Satisfactorium, ac ceu pretium condignum loco nostri læsæ per peccatum Divinæ Majestati oblatum fuisse demonstrandum equidem non sumpsimus, contenti, præfixum in hac parte scopum attigisse, qui unus fuit, ostendere, Christum ante gloriosum in cœlos ingressum Sacerdotem extitisse; seque ipsum hostiam obtulisse; ultro tamen & hoc pro coronide hujus capituli asserimus. Suffragator hîc iterum ante alios accersendus est Paulus, qui toties hoc ipsum commendat, quoties Christum Pontificem à Deo constitutum seipsum hostiam pro nobis immolasse Hebræis inculcat. Si Christus Pontifex constitutus pro hominibus; ergo erat *in iis, quæ sunt ad Deum, ut offerat dona & Sacrificia pro peccatis.* Hebr. 5. Si Pontifex erat *non habens necessitatem, quemadmodum alii Sacerdotes, prius pro suis delictis hostias offerre.* Hebr. 7. v. 27. Non pro se, sed pro nobis, & loco nostri hostiam unice offerre oportebat: *hoc fecit semel se ipsum offerendo.* Hostia, quam obtulit, sufficiens, condigna, imò superabundans erat, ad jus Divinæ Majestatis peccato hominis læsum reparandum, & honorem, qui ablatum fuerat, restituendum: peccatum supremi ordinis erat in ordine offensæ & injuriæ, offensæ Dei erat, injuria Deo illata erat. Oblatio Christi, & præstita per illam satisfactio supremi ordinis erat in ordine oblationis & satisfactionis: Persona offerens & satisfaciens erat perfectè æqualis personæ offensæ. Divina Majestas offensa non refundit gravitatem in offensam nisi infinitam, ut loquimur, secundum quid. Verbum refundit dignitatem in oblationem Christi infinitam, quantum ad valorem personalem, simpliciter. Ecce hostiam! ecce pretium, non sufficiens, æquale, & condignum modò, sed superabundans, & infinitum. Cap. 10. statim ab initio Apostolus docet legem suis Sacrificiis nunquam potuisse *accedentes perfectos facere*, mox subdit v. 2. *alioquin cessassent offerri.* v. 4 ait: *impossibile est sanguine taurorum & bircorum auferri peccata.* Quare impossibile? quare cessassent? non poterat Deus & illis Sacrificiis uti velut conditione, quâ positâ misericorditer remitteret omne peccatum? quid obstabat? cur ergo impossibile iis auferri peccata? condignum pro peccato pretium esse non poterant: alioquin si hoc fuissent, semel oblata cessassent offerri. Nunc de Sacrificio Christi loquentem audiamus: v. 14. *unâ oblatione consummavit in sempiternum sanctificatos.* Unde S. Basil. in Pl. 48. *Non dabit Deo propitiationem pro se ipso, quid enim*
uspiam

aspiciam tanti est momenti, quod homo poterit dare pro redemptione animæ suæ: inventum tamen est unum pro omnibus simul hominibus dignum pretium, nempe sanctus, & omni pretio superior preciosus Sanguis Christi, quem pro nobis omnibus effudit. Atque hæc ex multis pro demonstranda veritate Sacerdotii Christi, & Sacrificii ab eodem loco nostri in condignam satisfactionem oblatis in terris, sufficiant.

CAPUT II.

Declaratur Christum sacerdotem esse secundum naturam humanam Verbo hypostaticè unitam.

XVII. Ad controversiæ ex verbis Davidis & Pauli natæ caput alterum devolvimur, Christum non in coelis primùm ad sacerdotalem dignitatem promotum, sed jam in terris eadem præditum, veram semetipsum pro nobis & loco nostri hostiam obtulisse, hîc non ampliùs disputatur. Christus quâ homo sive secundum naturam humanam, an quâ Deus, sive secundum naturam Divinam, an verò secundum utramque hoc munere functus fuerit, unicè controvertitur. Trifariam abeunt dissidentes: primas antiquitati dabimus, & veritati.

XVIII. Statuimus itaque Christum sacerdotem esse secundum humanitatem Verbo hypostaticè unitam. Antequam verò dogmatis hujus catholici firmamenta afferamus, ut ejus in majore luce ponatur veritas, sensum asserti nostri priùs declarandum duximus. Duo in Christo Sacerdote consideranda veniunt, Persona nimirum, seu Christus ipse, & officia sive opera & functiones. In persona seu Christo ipso habenda est præprimis ratio duplicis naturæ, Divinæ & humanæ, quibus eum constare fide docemur, neque inficiantur ii, quibuscum hîc præcisè dividimur. Meminisse dein oportet ordinationis Divinæ Christum Sacerdotem constituentis: nec enim *quisquam sumit sibi Sacerdotii & Pontificatûs honorem, sed qui vocatur à Deo. Et Christus non clarificavit semetipsum, ut Pontifex fieret, sed qui locutus est ad eum: Filius meus est tu - - Tu es sacerdos in æternum.* Hebr. 5. v. 4. & seqq. Officia, sive opera, & functiones quod attinet, duo pariter distinguenda sunt: alterum est operis seu functionis entitas, ut à suo principio elicitive procedens; alterum operis & functionis dignitas, & pretium, aut, si maris dicere, distinguendum principium operis elicitivum sive *quo*, ut loquimur, & dignificativum, sive *quod*. Ipsa opera & functiones secundum se solius naturæ